

HET WOORD VAN GOD en de ware 'DRIE-ÉÉNHEID'

WOORD VOORAF

In deze brochure geef ik graag enige gedachten weer aangaande onderwerpen als drie-eenheid, pre-existentie, redding en uitverkiezing, welke onder kerkelijke en evangelische christenen nogal eens tot onvruchtbare discussie leiden.

Daarbij realiseer ik mij, dat deze gedachten enerzijds aanleiding tot discussie kunnen vormen, maar anderzijds kunnen leiden tot een gezond onderzoek inzake de waarheid, zeker met betrekking tot een heldere kijk op de toekomst van het volk van God. Gezien de tijd waarin wij leven en waarin we (steeds meer) geconfronteerd gaan worden met invloeden van andere culturen en godsdiensten, waarin onze Heer Jezus geen centrale plaats heeft, acht ik een zuivere interpretatie van bijbelse uitgangspunten een des te grotere noodzaak.

Veel christenen zingen tijdens de Kerstdagen liederen die de geboorte van onze Heer Jezus beschrijven. Sommige van die liederen houden zich ook bezig met wie Jezus zou zijn geweest vóór zijn geboorte. Zo kan men bijvoorbeeld horen: *'Jezus daalde tot het mensdom neder'* en *'Uit hoge hemel daalt Hij neer'*.

De vraag is, wat men zich hierbij voorstelt. Men lokaliseert bij het zingen van dit soort liederen de plaats, waar Jezus in de eeuwigheid al zou vertoefd hebben, alvorens als kind op aarde geboren te worden. De hemel wordt in deze voorstelling als een veredelde versie van de planeet aarde gezien, doch onzichtbaar voor het natuurlijk oog en verder verwijderd dan de meest geavanceerde ruimtesonde zou kunnen bereiken. Devoot wordt ook nog steeds gezongen: *'Wat deed uit 's hemels zalen, o Heer der heerlijkheid, op aard u nederdalen?'*

In kerkelijke en evangelische kringen heerst bewust of onbewust de gedachte, dat Jezus vóór zijn natuurlijke geboorte als kind in Betlehem al fysiek bestond als volwassen persoon (de zo genaamde 'pre-existentie'-gedachte. In de *'volheid van de tijd'* zou hij dan weer zijn 'opgelost' om als baby uit de schoot van Maria geboren te worden!

Naar mijn mening is deze gedachte strijdig met de context van het plan van onze God, dat in de bijbel wordt weergegeven.

Voor de samenstelling van deze brochure gebruikte ik naast eigen onderzoek en interpretatie ook commentaren van andere gerenommeerde bijbelleraren, o.a. wijlen J.E. van den Brink en Dr K.D. Goverts.

In deze brochure stel ik de volgende vragen centraal:

- Is er op grond van een gedegen bijbelse interpretatie ruimte voor de gedachte van *pre-existentie van Jezus* (een ' bestaan vooraf ') of mag er pas vanaf zijn geboorte in Betlehem uit de maagd Maria gesproken worden over de 'vlees- wording' van het Woord van God?
- Is de zo genoemde '*leer van de goddelijke drie-éénheid*' voldoende bijbels verankerd?

Moge onze Heer door Zijn Geest leiding geven aan elke gezonde discussie aangaande deze en aanverwante vragen.

H. Hoefnagel, april 2006

HET DOEL VAN GOD

Het leidmotief van onze God tot het scheppen van 'hemel en aarde' was, dat Hijzélf als eeuwige Geest niet alleen wilde zijn. Hij wilde zich in de verhouding van wat Hij later als huwelijksverbond voor de natuurlijke mens instelde, verbinden met een andere *geest*, die van Zijn niveau moest zijn. Hij sprak immers van de mens, toen Hij die geschapen had: *'Het is niet goed, dat de mens alleen zij'* (Gen. 1: 26). In dit principe zit de bovengenoemde dieper liggende intentie verborgen van de voor eeuwig bedoelde gemeenschap tussen God en mens.

De eeuwige God bezat geen lichaam als een 'tent', waarin Hij begeerde te wonen. Hij begeerde een eeuwige 'behuizing', maar niet van aardse materialen, zoals hout of steen. De tabernakel en tempel, die later het door Hem verkoren nageslacht van de eveneens door Hem daartoe geroepen aartsvaders (het volk Israël) moesten bouwen, vormden slechts een *schaduwbeeld* van de werkelijke woning, die God begeert.

Zoals Stefanus tegen de Joodse raad zei en daarvoor nota bene als Godslasteraar werd gestenigd: *'De Allerhoogste woont niet in wat men met handen maakt'* (Hand.7: 48).

Naar Zijn eeuwig voornemen is onze God als eeuwige Geest bezig om binnen een door Hem bepaalde *'volheid der tijden'* een voltallige mensheid te formeren, waarin Hij Zijn onbeperkte en onbegrensde potenties zal kunnen uiten. Achtereenvolgens schiep Hij daartoe vooraf:

- een eveneens voltallige *wereld der geesten*, (engelenwereld) welke dienstbaar zou zijn aan Zijn doelstelling in de formatie van de door Hem beoogde mensheid.
- de *kosmos*, waarin Hij de planeet aarde voorbereidde tot een woonplaats voor deze mensheid.

De niet zichtbaar te lokaliseren wereld der geesten wordt in de bijbel aangeduid als **'hemel'**; de zichtbare wereld als **'aarde'**. Zo wordt in de bijbel de eeuwige God aangeduid als de Schepper van hemel en aarde en, zoals in Hebr.11: 3 weergegeven wordt, dat

'de wereld (kosmos) door het Woord Gods tot stand is gebracht of voorbereid en dat de zichtbare dingen niet zijn voortgekomen uit het waarneembare.'

Terwijl de Schepper als Opperwezen énkél *Geest* is, formeerde Hij de mens eveneens als een *geestelijk* wezen, maar ten behoeve van diens noodzakelijke ontwikkeling tijdelijk wonend in een natuurlijk *lichaam*, wat is samengesteld uit dezelfde elementen, als waaruit de aarde en de hele kosmos

bestaan. De bijbel spreekt dan over het *'stof (de elementaire bestanddelen) der aarde'*.

Zonder de geest, welke God in de mens doet wonen is dit 'stof' levenloos en niet functioneel voor het doel van de Schepper. Zolang de geest echter het lichaam als een huis bewoont, zijn de vele leden daarvan als één geheel in staat de wil van de inwonende geest te volbrengen. In veelvoud spreken we dan over een *natuurlijke* mensheid, welke individueel is samengesteld uit geest, ziel en lichaam.

Deze is echter nog niet de mensheid, die de Schepper van oorsprong af op het oog heeft binnen Zijn eeuwige doelstelling tot het formeren van een *geestelijke* mensheid om in de eeuwigheid Zijn 'lichaam' te vormen. Uiteindelijk zal Hij immers *'alles in allen'* zijn (1Cor.15: 28). Om deze mensheid te vormen formeerde Hij eerst de natuurlijke mens als nageslacht van de *'eerste Adam'* en daarin het *volk Israël* als nageslacht van de door Hem specifiek binnen Zijn doelstelling geroepen aartsvaders Abraham, Izak en Jakob (Israël).

De Schepper creëerde een *'volheid der tijd'*, waarin Hij uit het natuurlijke volk Israël de *'Eersteling van de nieuwe mensheid'* tevoorschijn bracht. Geboren als ieder ander mens en volwassen geworden onder de door God Zelf bewerkte 'wet' (Thora), zond God Hem uit in de wereld als de *'weg, de waarheid en het leven'*. Hierdoor zou de mens door persoonlijk geloof en innerlijke wedergeboorte in kunnen gaan in het *Koninkrijk van God* en deel gaan uitmaken van de oorspronkelijk door de Schepper bedoelde nieuwe mensheid. In Jezus als *'laatste Adam'* en diens *'nageslacht'* heeft God zichzelf een lichaam bereid, om eeuwig in te wonen (Hebr.10: 5).

De apostel Petrus wekt ons allen in dit verband op om ons als *'levende stenen'* te laten gebruiken tot de bouw van een geestelijk huis van God. Mensen, die met de Geest van God vervuld zijn en in staat zijn tot het brengen van geestelijke offers, welke *'Gode welgevallig'* zijn (1Petr.2: 5).

Ter wille van deze hoogstaande roeping kreeg de mens een uitnemende plaats en positie op aarde en schonk de Schepper hem zo'n rijke geest. God wilde zich als in een zuiver huwelijk verbinden met de menselijke geest, zoals er staat: *'De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloesheid'* (Jak.4: 5).

De *'huwbare leeftijd'* zou voor de mens aanbreken, nadat hij eerst zich in het natuurlijke leven had ontplooid en van daaruit zich tot een geestelijk wezen had ontwikkeld. Om dit doel te bereiken, werd de *éérste* mens door God in de zo genoemde *'hof van Eden'* geplaatst en plantte de Schepper de *'boom des levens'* als doelstellend voorbeeld (Gen.1 en 2).

Na de zo genoemde zondeval (Gen.3) echter werd de mens op zijn weg van geestelijke ontwikkeling afgeremd. God sprak toen: *'zoals gij nu stoffelijk blijkt, zult gij weer stof worden'* (Gen.3: 19 transcriptievertaling) en net als de dieren terugkeren tot de aarde, waaruit je genomen bent (Pred.3: 18-20).

Als gevolg van de ongehoorzaamheid van Adam kon de Schepper diens *aardse* lichaam niet direct transformeren in een *geestelijk* lichaam. Zijn lichaam was gedoemd te sterven, zoals bij de planten en de dieren. Hoewel het aanvankelijk nog eeuwenlang bestand was tegen de aftakeling, zou het uiteindelijk toch weer tot 'stof' worden, dus terugkeren tot de vergankelijke elementen van de aarde, waaruit het was gevormd.

Als tegenstelling hiervan weten we, dat de nieuwe, volmaakte geestelijke mens van het Nieuwe Verbond eenmaal in een *'punt des tijds'* zal veranderd worden naar het voorbeeld van de opgestane Heer Jezus (1Cor.15: 52).

Als gevolg van de zondeval werd de mens niet alleen verhinderd het bedoelde geestelijk ontwikkelingsproces geheel te doorlopen, maar kwam deze ook in contact met de occulte zijde van de onzienlijke wereld der geesten. Het leven van de mens raakte vol destructie en wetteloosheid.

De Schepper liet evenwel Zijn oorspronkelijke plan met de mens niet los. Hij schreef de mens niet af, maar baande voor hem een weg, waarlangs hij toch het doel kon bereiken, ondanks dat deze geplaveid zou zijn met *'doornen en distels'*, zoals de Schepper voorzegde. Hij gaf de mens de belofte van het *'zaad'*, dat de *'vrouw'* zou voortbrengen, hetwelk de *'kop van de slang'* zou vermorzelen, ondanks dat deze als *'hielbijter'* het voortgaan van de mens zou kunnen hinderen.

Via de weg van de geschiedenis van de aartsvaders en zelfs de catastrofe van de zondvloed riep God Abraham. Hij sprak: *'Ik heb hem gekend opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des Heren zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen, opdat de Here aan Abraham vervulle wat Hij over hem gesproken heeft'* (Gen.18: 19).

In de ogenschijnlijk vele moeilijkheden, die dit nageslacht zouden treffen, legde de Schepper zelfs in schaduwbeelden vast, wat uiteindelijk de werkelijke weg tot behoud zou kenmerken. De belofte was dat uit het nageslacht van Abraham de geestelijke mens naar het *'eeuwig voornemen des Heren'*, dus naar Zijn plan, te voorschijn zou komen. Door Zijn hand (= de kracht van Zijn Geest) zou dit voornemen gelukken (Jes.53: 10).

Er is een rechtvaardig natuurlijk mens nodig om een geestelijk mens voort te brengen, dus iemand die zijn plaats op de juiste wijze in de hemelse gewesten inneemt.

De apostel Paulus schreef, dat de *'zegen van Abraham'* (de gerechtigheid) door Jezus Christus tot de heidenen was gekomen, zodat deze daarna de *'belofte des Geestes'* (de doop in de heilige Geest) zouden kunnen ontvangen door het geloof (Gal.3: 14).

In Christus (het vleesgeworden Woord, verbonden met de heilige Geest), zijn wij dus volmaakt rechtvaardig geworden en op die basis kunnen wij ook geestelijke mensen worden.

Op deze wijze wordt naar het eeuwig voornemen van onze God, Zijn huis gevormd, waarin Hij wil wonen. Hij schonk Zijn *Zóón* (méns geworden deel van Zichzelf) om ons tot rechtvaardigen te maken en Zijn *Geest*, door wiens kracht wij iedere vijand kunnen weerstaan en verslaan. Als natuurlijk georiënteerd mens zijn we *'verkocht onder de zondemacht'* (Rom.7: 14) maar door geloof en wedergeboorte zijn wij lichamelijk weer tot Gods *'huis'* geworden, waarin Hij gemeenschap heeft met onze geest (Hebr.3: 6).

De Heer Jezus zei in dit verband:

'In het huis van mijn Vader zijn véle woningen'.

Toen Hij dit zei, was Hij zelf op de gehele aarde nog slechts de enige woning van Zijn Vader. Hij troostte echter Zijn discipelen met de belofte dat er meerdere woningen voor de Vader gevormd zouden worden. Hij wilde door Zijn lijden en sterven zorgen, dat ook degenen, die in Hem geloofden, een woning voor de Vader zouden kunnen worden. Hij zou die plaats toebereiden en daarna van hen heengaan, maar door de doop in de Geest tot hen terugkeren om bij hen te wonen (Joh.14: 1,2,23). Hij sprak: *'Wij zullen tot hen komen en bij hen wonen'.*

Zo zou de gemeente een verblijfplaats zijn van de Vader en van de Zoon dóór de heilige Geest.

In de eindtijd zal naar de profetie van de bijbel de ***'Zoon van de ware God'*** zich als de *'Mens der waarheid'* en ware **Christus** openbaren door de **heilige Geest** en uiteindelijk zal zelfs God zelf 'alles in allen' zijn (1Cor.15: 28).

Echter in de grote afval, welke met dit ontwikkelingsproces gepaard gaat, zal vooraf de ***'zoon van Verderf'***, de *'mens der wetteloosheid'* en tegenstander zich openbaren. Deze zal vervuld zijn met de ***'geest uit de afgrond'***, dus uit het rijk van de Dood. Deze antichrist zal zich verheffen tegen al wat met de ware God te maken heeft. Hij zal zich *'in de tempel van God'* (het lichaam van de mens) zetten, dus op occulte, betoverende wijze de massamens misleiden en naar zijn wil dwingen. Zo zal hij pretenderen god te zijn, naar wiens *'pijpen gedanst moet worden'* (2Thess.2: 3 e.v.).

* *

DE LOGOS

Het evangelie van Johannes begint met de woorden:

'In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is'.

In het Grieks (de oorsprongtaal van het Nieuwe Testament) gaat het dan over de Logos. Dit woord heeft vele betekenissen: rede, berekening, norm, reden, verstand, woord. De Logos heeft te maken met de scheppende gedachten van God. God is geen stof, maar Hij is Geest, dus heeft Hij leven, geesteskracht, geloof, fantasie, kennis, wijsheid, creatief vermogen. De *Logos* wordt nu als gedachte, eeuwig voornemen van God, als *Woord* voorgesteld als een zelfstandig persoon. Evenals de figuur van de *Wijsheid* in Spreuken 8:1 - 9: 10. Ook de *Wijsheid* was evenals het *Woord* aanwezig bij de schepping, want God zei: *'Laat Ons mensen maken* (Gen.1: 26). In Spreuken 8 overlegt de Wijsheid a.h.w. met de Verstandigheid over verheven dingen: schranderheid, waarheid, kennis, raad en overleg, rijkdom, eer, duurzaam goed en gerechtigheid, enz.. *'Van eeuwigheid aan ben ik geformeerd, van den beginne, eer de aarde bestond Toen Hij de hemel bereidde, was ik daar Ik was een troetelkind bij Hem Wie mij vindt, heeft het leven gevonden, maar wie mij mist, doet zijn leven geweld aan'.*

Aan het uitspreken van Zijn gedachten en aan Zijn werken, gingen Zijn overleggingen vooraf. Wanneer Logos wordt vertaald door Woord, betekent dit het uiten van de gedachten van God, het openbaren van de inhoud daarvan. De overleggingen van God zijn niet onsamenhangend, maar ze zijn gerangschikt om het enen voorgestelde doel: het voortbrengen van de mens Gods (naar Gods bedoeling), met wie de Schepper verkeren kan en in wie Hij wil wonen. Deze *volheid der Godheid* heeft vooreerst gestalte gekregen in onze Heer Jezus, die door God tot *Here* en tot *Christus* gemaakt is. Hij is door de *rechterhand van God* (de kracht van Zijn Geest) verhoogd en heeft alle macht ontvangen in hemel en op aarde (o.a. Hand.2: 32 e.v.). De aanduiding Christus is geen eigennaam, maar een titel, die is weggelegd voor het wezen mens, dat beantwoordt aan de eeuwige bedoeling van de Schepper.

Het Woord was dus eenmaal in God en beheerste al Zijn gedachten en voornemens. Het is het 'voertuig', waarmee al Gods intenties en voornemens gerealiseerd worden. Het Woord ging van God uit en leidde een zelfstandig bestaan. 'Het zal doen wat God behaagt en volbrengen waartoe Hij het (uit)gezonden heeft' (vgl. Jes.55: 10,11).

HET WOORD WERD VLEES

'Alle dingen zijn door het Woord geworden', want 'door het Woord des Heren zijn de hemelen gemaakt en door de *adem Zijns monds* (= het woord) al hun heer' (Ps 33: 6). Het Woord heeft al het *niet zijnde* tot aanzijn geroepen (Rom.4: 17).

Welk een creatieve gedachten moet de Schepper niet gehad hebben, toen Hij het licht formeerde. De Logos bedacht de trillingen, de snelheid, het kleurenspectrum, de lichtsterkte, de lichtbronnen. De Schepper hield daarbij ook rekening met b.v. het oog van de mens, de groei van planten en dieren. Ook rekende de Schepper met het licht als beeld in de geestelijke wereld, want *'in het Woord was leven en het leven was het licht der mensen'* en het licht schijnt in de duisternis (Joh.1: 4,5). Wat een wijsheid ligt hieraan ten grondslag! En toen al deze overleggingen uitgebalanceerd waren, sprak de Schepper: ***'Er zij licht!'***

Later deelde God zijn gedachten mee aan de profeten. We lezen dan b.v.: *'Het Woord des Heren kwam tot*' enz.. De profeten moesten dit Woord doorgeven en daardoor werd een tipje opgelicht van de sluier, die hetgeen in de toekomst zou gebeuren, verborg.

In de 'volheid van de tijd' echter sprak God Zijn laatste Woord van herstel door dit Woord 'vlees' te doen worden. De wijsheid van God, die door de Spreukendichter werd gepersonifieerd, kreeg gestalte in een mens, de Christus Jezus. Hij is ons immers van God geworden 'wijsheid' (1Cor.1: 30).

De apostel Johannes schreef: *'Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze (eigen) ogen, hetgeen wij aanschouwd en onze handen getast hebben van het Woord des levens - het leven toch is geopenbaard*' (1Joh.1: 1,2).

De eerste Adam werd door het Woord vlees, maar het Woord zelf werd vlees in de laatste Adam via de geboorte uit een dochter van Abraham. Deze werd bevrucht door het zaad of het sperma van God, dat is Zijn Woord. De kracht van de Allerhoogste (Zijn heilige Geest) overschaduwde Maria hiermee en zij ontving door haar geloof het zaad van God, want zij sprak: *'Zie, de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar Uw Woord'* (Luc.1: 31_38).

Uit het zaad van God werd de Zoon van God geboren. Het zaad (Woord) werd vlees in de schoot van Maria. Het Woord schiep geen nieuwe mens uit 'stof der aarde', maar het kreeg gestalte in Maria als dochter van Adam via een door de Schepper bepaalde ontwikkeling in de geschiedenis. Daarom kwam de later zo genoemde *'Zoon van God'* in wezen voort uit de eerste Adam (Luc.3: 23-38). Zelf noemde Jezus zich bij voorkeur *'Zoon des mensen'* om daarmee Zijn afkomst van de eerste Adam te benadrukken.

Door Hem kon het reddingsplan van de Schepper een aanvang nemen.

Door een mens was de wetteloosheid de schepping binnengekomen en door een mens zou de schepping hersteld worden.

Het Woord van regeneratie begon na de door de Schepper bepaalde ontwikkeling bij de geboorte van Jezus, want zijn naam betekent: zaligmaker, God redt en geneest.

De profeet Jesaja profeteerde reeds: *'Alzo zal Mijn Woord, dat uit mijn mond uitgaat niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen, wat Mij behaagt en dat volbrengen, waartoe Ik het zend'* (Jes.55: 11).

Johannes beschreef in 'De Openbaring van Jezus Christus' dit Woord als een ruiter, welke uittrok, 'overwinnende en om te overwinnen' (Op.6: 2). Het Woord bevrijdt, geneest, drijft boze geesten uit en brengt de mens tot wedergeboorte, zodat deze volkomen vernieuwd wordt in zijn denken. De ruiter zat op een wit paard, beeld van de heilige Geest van God. Daarom kan dit overwinnende Woord van God *zonen Gods* voortbrengen en hen tot heerlijkheid brengen. Naar de openbaring van deze zonen ziet de zuchtende schepping in al haar delen verlangend uit.

Toen de eerste Zoon van God, onze Heer Jezus de Christus, tot openbaring kwam, begon de vervulling van het herstelplan en eeuwig voornemen van de eeuwige God. In de profetie van de bijbel wordt Hij genoemd: 'wonderbare Raadsman, sterke God, eeuwige Vader, Vredevorst (Jes.9: 5).

Jezus is als het vleesgeworden Woord de 'grote en wonderbare boodschapper van grote Raad' (Septuaginta). Hij maakt het plan van God openbaar en gaf van deze Waarheid getuigenis. Op Hem rust de Geest van Raad (Jes.11: 2). Hierdoor realiseert Hij het herstelplan van God voor mens en schepping, mede door het bewerken van wonderen en tekenen, die het menselijk verstand te boven gaan. In Gods gemaakt bestek was Hij het Lam, dat geslacht zou worden.

Het Woord was '(sterke) God' of 'God-held'. Daarom is het de God of Inspirator, want de geest der profetie is het getuigenis van Jezus (Op.19: 10). Daarom is Jezus ook net als God voorwerp van onze verering. Hij is het vleesgeworden Woord van God, de *God-held* en als zodanig gaat Hij uit om te overwinnen over dood (het klimaat van de Dood) en duisternis (het klimaat van de duivel). Het bezit geen geest van lafhartigheid, maar van kracht.

Het Woord is ook: 'Vader der eeuwigheid' ofwel 'vader der toekomstige eeuwen', want het beheerst de toekomstige tijdperken. De nieuwe mensheid en de nieuwe schepping worden door dit Woord tot aanzijn gebracht. Door de overwinning van dit Woord, dat verpersoonlijkt is en wordt in de Christus Jezus

en Zijn gemeente, verdwijnt het werk van de duisternis volkomen. Het volvoert het raadsplan van de eeuwige Schepper, zowel in deze als in de toekomstige eeuw. Door dit Woord zijn de aeonen of eeuwen geschapen (Hebr.1: 2). Door het Woord maakt de Schepper alle dingen nieuw, dus weer volkomen functioneel naar Zijn eeuwige wetten.

Er staat niet: '*Jezus* werd vlees', want de engel Gabriël sprak tot Maria: '*Gij zult zwanger worden en een zoon baren en gij zult hem de naam Jezus geven*' (Luc.1: 31).

Er staat ook niet: '*Christus* werd vlees', want Jezus werd pas bij Zijn doop in de Jordaan tot Christus, toen Hij vervuld werd met de Geest van God. Toen zag Johannes de Geest als een duif op Hem neerdalen, zoals hij voor herkenning gebeden had. Hij getuigde daarvan: '*Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel en hij bleef op Hem*'. *Ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden had om te dopen, die had tegen mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet neerdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt*' (Joh.1: 32,33). Voortaan was Jezus de Christus, de beloofde Gezalfde. Petrus sprak later, dat Jezus van Nazareth door God gezalfd was met heilige Geest en met kracht (Hand.10: 38).

Ook staat er niet: '*de Vader* werd vlees', dus tot Zoon, zoals door sommigen wel geleerd wordt, want dan zouden de begrippen 'Vader' en 'Zoon' worden uitgewist.

Zelfs staat er niet: '*God* werd vlees', maar wel Zijn onvergankelijk en levend zaad, dat is Zijn Woord.

Ook wordt niet gezegd: '*een engel* werd vlees', want engelen zijn en blijven geesten, dus wezens zonder vlees en bloed (Hebr.1: 14 en Luc.24: 39). Met de geboorte van Jezus kreeg wel de allerhoogste dienende geest (de aartsengel Gabriël) een speciale functie in de wereld, namelijk als de 'engel van Jezus' (Op.22: 6,16). Gabriël kondigde zichzelf aan als de '*engel die voor Gods aangezicht staat*' (Luk.1: 19,26).

Reeds in het Oude Verbond vertegenwoordigde en begeleidde deze 'engel des Heren' het Woord Gods, dat toen nog geen vlees had aangenomen. Op deze wijze werd vervuld: '*Aanstonds zal tot Zijn tempel komen de heerser die gij zoekt en de engel van het Verbond, welk gij begeert*' (Mal.3: 1 volgens de Vulgata).

Niet onze Heer was ooit een engel, want engelen behoren als geestelijke wezens tot een lagere orde dan de mens. De heilige engelen zijn allen *dienende* geesten, ten dienste van hen die het heil beërven. Aan deze herschapen mens heeft onze Heer macht gegeven over de gehele legermacht van de boze geesten.

* . *

HET EEUWIGE WOORD

In de geloofsbelijdenis van Athanasius, geschreven in het jaar 333 en door de officiële kerken geaccepteerd, lezen we:

'De Vader is eeuwig, de Zoon is eeuwig, de heilige Geest is eeuwig, nochtans zijn het niet drie eeuwige, maar één eeuwige'.

Men zou door dit te geloven dan *'de éénheid in de Drieheid en de Drieheid in de eenheid eren'*. Van de Zoon wordt dan nog opgemerkt: *'dat Hij niet geschapen is, maar wel gegenereerd of verwekt, zoals de zon het licht voortbrengt'*. Terecht spreekt men in de kringen, waar men zulke uitspraken ondertekent, van *'het mysterie der mysteries'*. Daar dit ergens niet klopt met het gezonde verstand, tracht men zich te verontschuldigen met de redenering dat deze belijdenis *'niet tegen de rede ingaat, maar er bovenuit!'*

Deze geloofsbelijdenis is inderdaad wel een schoolvoorbeeld hoe men bepaalde dogma's zo duister mogelijk weet te formuleren, teneinde een tegen het gezonde denken indruisende leer op te bouwen en als waar aan te merken.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat dit 'symbool' der kerken begint en eindigt met een dreigement voor hen, die het niet accepteren, want *'zij zullen voor eeuwig verloren gaan'* en *'niet kunnen zalig worden'*.

Dit onbegrijpelijke betoog, dat op de inzichten van de 'heilige' Athanasius berust, kan ik niet accepteren als waarheid. Ook niet de niet authentiek bewezen tussenvoeging in 1Joh.5: 7 en 8, om hiermee een bepaalde leerstelling te verdedigen.

Zonder deze toevoeging luidt de oorspronkelijke tekst in de NBG vertaling: *'Want drie zijn er, die getuigen: de Geest, het water en het bloed en deze zijn tot één'.*

De oorspronkelijke tekst luidt volgens de Lutherse en Leidse vertaling en de vertaling Brouwer: *'Want drie zijn er, die getuigen: de Vader, het Woord en de heilige Geest en deze drie zijn tot resp. één', éénstemmig, hetzelfde doel'.*

Het gaat in deze passage dus niet over een eeuwige Zoon, maar over de **Logos**, het eeuwige **Wóórd** van God, dat één geheel met God is.

De éénheid van de Vader, het Woord en de heilige Geest kan terecht als authentieke <i>'drie-eenheid'</i> worden aangemerkt,

maar niet de door latere 'kerkvaders' vanaf de derde eeuw na Chr. kunstmatig in elkaar gedraaide en voor gelovigen zelfs op straffe van 'eeuwige verlorenheid' verplicht gestelde *'leer van de drie-eenheid'*.

Letterlijk uit de Griekse en Latijnse tekst luidt Joh.1: 1,4:

'In den beginne was de Logos (het Wóórd) en het Woord was mét God en God was het Woord'.... . De kern van het Woord was leven en het leven was het licht der mensen'.

Alle dingen zijn ontstaan uit en bestaan door het Woord van de levende en scheppende God. Zonder de dragende kracht van de eeuwige Logos zou niets kunnen voortbestaan en zou de duisternis niet doorbroken kunnen worden.

Ook wij als mensen zouden niet kunnen bestaan zonder de draagkracht van de Logos. Alleen doordat onze God Zijn Vaderschap getoond heeft in het 'vles en bloed' (= mens!) laten worden van de Logos en daardoor de 'zonde (*het niet tot haar doel komen*) der wereld' heeft weggenomen, kan de mens weer tot haar oorspronkelijke bestemming komen.

Doordat de Vader zichzelf als *Geest* heeft verbonden met dit 'vles en bloed' ontstond de ***Zóón van God***, de ware en oorspronkelijk bedoelde mens als prototype voor ons allemaal. Alleen door een bewust geloof in deze daadstelling van onze God kunnen ook wij tot zonen Gods worden. Dit is de kern van het evangelie van Jezus Christus, dat alleen in totaliteit tot het doel van de Schepper voert. Daarin past de wel gebruikte toevoeging '*volle* evangelie', hoewel deze toevoeging door sommigen als arrogant wordt aangemerkt of vanuit een valse schroom wordt vermeden.

De ***Vader*** getuigt vanuit de hemel: 'Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matth.3: 17). Hij bedoelde: *déze* en geen andere vervult Mijn eeuwig voornemen. Hij alleen vertegenwoordigt de mens(heid), waarin Ik wonen wil en waar Ik gemeenschap mee wil hebben. Tot deze mensheid behoren allen, die door geloof en gehoor tot deze Zoon gaan behoren.

In deze context speelt zich de 'strijd in de hemelse gewesten' af. De boze geesten immers loochenen het koningschap van de Zoon en zijn zitten op de troon van de Vader en zijn voortdurend bezig de mens voor hun leugen te strikken! Tegen deze machten worden we opgeroepen om ze te ontmaskeren, hun wapens af te nemen en hen openlijk als leugenaars ten toon te stellen (Ef.5: 11: Col.2: 15).

Ook het ***Woord*** getuigt over hetgeen de Schepper van hemel en aarde sprak. Dit Woord drukt uit wat van eeuwigheid af in de gedachten van de Schepper leeft. Dit Woord is uitgetrokken, 'overwinnende en om te overwinnen'. Als ***vleesgeworden Woord*** (mens!) is het na de zegetocht van Jezus Christus in een verheerlijkt lichaam teruggekeerd in de hemel en getuigt nu door ons de heilige *Geest* te schenken.

En die *Geest van de Vader* getuigt eveneens in de onzienlijke wereld van het hart der gelovigen, dat Jezus de *Zoon van God* is; dat Hij waarlijk de *Christus* is en dat ook wij als opnieuw geboren mensen ook *zonen van God* mogen en kunnen worden.

Als de *'Leraar ter gerechtigheid'* getuigt de *Geest* ook door zijn gedachten uit de voorraadschat van de Zoon te nemen en ons te verkondigen. Hij leidt geen zelfstandig bestaan, maar als de *'hand van God'* blijft Hij altijd met God verbonden. Deze *'hand'* grijpt de mens en trekt deze binnen de cirkel van de godheid. Eerst werd de Zoon erbij gevoegd door de doop in de *Geest van de Vader*. En nu doet de Zoon als verhoogde Heer hetzelfde met ons als gelovigen door ook ons te dopen in de heilige *Geest*, die nu van de Vader én de Zoon uitgaat. Zo komen ook wij binnen de kring van de godheid, want ons leven is door de doop in de heilige *Geest* verborgen met Christus in God (Col.3: 3). Door deze *Geest* zijn we dus ten nauwste met de Vader en de Zoon verbonden.

We hebben dus te doen met een openbaring van éénheid, die in het Oude Verbond nog niet bekend was en ook nu nog niet ten volle gerealiseerd is. Wij verlangen evenals trouwens de hele zuchtende schepping naar de openbaring van de *'zonen Gods'*, waarin de éénheid van de godheid steeds voller en rijker wordt (Rom.8). Immers, het totale 'lichaam van zonen', waarvan onze Heer Jezus het Hoofd is, wordt dan openbaar als de ware *'tempel van God'*.

De leden van het *'lichaam van Christus'* ontvangen dan allen een zelfde verheerlijkt geestelijk lichaam, gelijk aan wat de Heer Zelf ontvangen heeft. Alle leden van het lichaam van de Heer zullen dan in de komende 'eeuwen' meewerken aan het herstel van de totale schepping, de mens voorop, maar ook de dieren- en de plantenwereld.

Alle 'tranen' worden van de ogen der gelovigen gewist en alle opgelopen beschadigingen worden hersteld. Uiteindelijk zal onze God zelf alles in allen zijn (1Cor.15: 28).

* *

DE ÉÉNHEID VAN GOD

Wat houdt het één-zijn van God eigenlijk in? Mogen we niet spreken van God de Vader, God de Zoon en God de heilige Geest? Is dit in strijd met de voorstelling van God in het Oude Testament van de bijbel?

Met de apostel Paulus belijden we dat er voor ons maar één God bestaat, de Vader als de Bron van alle licht en leven, uit wie alle dingen zijn en tot wie alle dingen zijn, dus die zowel de oorsprong als het doel van de mens is. En, zegt Paulus, we hebben maar één Heer, Jezus de Christus, door wie alle dingen zijn en door wie ook wij zijn (1Cor.8: 6).

In 1Tim.2: 3-7 zegt dezelfde apostel dat God onze Heiland is en wil, dat alle mensen behouden worden en daarvoor tot erkenning van de waarheid komen. Want, zegt hij: *'Er is (maar) één God en ook (maar) één middelaar tussen God en mensen, de méns Jezus de Christus, die zich voor God beschikbaar heeft gesteld om een losprijs te zijn voor allen (alle mensen!)*.

Zo luidt het getuigenis voor onze tijd (vertaling Canisius). Paulus is voor dit getuigenis als een verkondiger en apostel rechtstreeks door de Heer Jezus aangesteld (Hand.9, specifiek : 15 e.v.) als leermeester in geloof en waarheid (zie ook 2Tim.1: 11).

De éénheid van onze God houdt in: het één geheel zijn, het vol zijn, het volkomen gaaf zijn. Hij is enkel licht en in Hem wordt geen duisternis gevonden. Hij is alleen rechtvaardig, alleen barmhartig, alleen heilig en alleen goed. Hij is nooit verdeeld. Ook is er bij Hem geen verandering of schaduw (zweem) van ommekeer (Jak.1: 17). Hij is enkel positief ten opzichte van de mens.

Deze eenheid is ook bij de boze geesten bekend en wordt door hen geloofd en daarom gevreesd. Zij zijn ook één, maar dan enkel duisternis en haat jegens de mens, totaal wetteloos, volkomen wreed en onheilig. Zij weten evenwel, dat hun één zijn niet bestand is tegen de onverdeeltheid van God, want de duisternis moet wijken voor het licht. De boze machten weten, dat eenmaal hun eenheid van duisternis, ongerechtigheid, leugen en onbarmhartigheid het totaal moet afleggen tegen de onverbreekelijke eenheid van de heerlijke eigenschappen van God, Zijn grootse gedachten en Zijn plannen. Daarom leven de demonen in permanente angst en sidderen zij vanwege deze kennis (Jak.2: 19).

Het gros van het volk van God in het Oude Verbond beleed als gelovigen wel 'op papier' de eenheid van de ware God, maar evenals vele godsdienstige mensen in onze tijd kenden zij Hem niet zoals Hij werkelijk was vanwege het ontbreken van de vervulling met de heilige Geest.

Het liefhebben van de enige God maakten of maken zij daarom tot een dor en onvruchtbaar begrip. Zij waren of zijn onbekend met Gods gedachten en

plannen en twijfel(d)en menigmaal aan Zijn goede bedoelingen. Daarom was en is er ook bij hen een zekere angst voor God.

In de *'volheid des tijds'* echter begon God zich duidelijker te openbaren. Hij bracht de kennis van Zijn wezen, plannen en bedoelingen duidelijk naar buiten door het Woord *'vlees'* te doen worden en Zich hiermee te verbinden door Zijn Geest. Daardoor kwam er kennis van Zijn plan ten opzichte van het heil en de volmaking van de mens en het herstel van de hele schepping.

Het Woord is uitgegaan, geladen en vol van de gedachten en plannen van onze God, welke gerealiseerd moeten worden. Op zijn beurt spreekt de Zoon als *'vleesgeworden Woord'* (mens!) hiervan en handelt ernaar, als Hij op aarde is. De daarna verhéérlijkte Zoon ontvangt van de Vader *'alle macht in hemel en op aarde'* en zendt Zijn heilige Geest als Trooster naar de Zijnen. Deze maakt woning in de gerechtvaardigde mens en maakt zich één met diens geest. *'Die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem'* (1Cor.6: 17). De Geest van God onderwijst zijn partner met de gedachten, die hij uit Jezus neemt en vormt daarmee de mensheid tot één geheel van geestelijke personen met dezelfde gedachten, dezelfde uitspraken en medewerkend aan dezelfde doelstelling: de realisering van het plan van God.

Zowel het *Woord* als het 'lichaam van Christus' (de ware *gemeente*) als de uiteindelijk gehele met de Geest vervulde *mensheid* waren al vóór de *'grondlegging der wereld'* verborgen in Gods gedachten.

Eerst formeerde de Schepper de hemel en de aarde ter wille van de mens; daarna schiep Hij de (eerste) mens uit de elementen van de stoffelijke wereld en legde daarin het *'zaad'* van de *'nieuwe mens in Christus'*.

Uit deze levenskiem riep Hij in de *'volheid van de tijd'* de Eersteling van de nieuwe mensheid tevoorschijn en stelde Hem als Hoofd van de vele zonen, die samen met Hem tot één *'lichaam van Christus'* zouden worden.

Deze *'tent van God'* zal éénmaal als een 'nieuw Jeruzalem' neerdalen, dus zichtbaar worden vanuit de hemel op aarde en tastbaar aanwezig zijn temidden van de ontredderde volken. Zo zal onze God *'alle tranen van de ogen wissen, de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite'*. *De eerste dingen zijn dan voorbijgegaan.*

De Here God zelf, de Almachtige en het Lam als de uitvoerder van Zijn gedachten van eeuwigheid zijn als een *'tempel'* temidden van de *'heilige stad'* aanwezig. Zon en maan verbleken bij deze geopenbaarde heerlijkheid, terwijl de volken bij haar licht wandelen. Niets onreins en niemand die gruwel en leugen doet, kunnen deze heerlijkheid benaderen. Alleen diegenen, die geschreven zijn in het *'boek des levens'* van het Lam, kunnen in deze heerlijkheid vertoeven (Op.21).

Zo wordt het plan van God verwezenlijkt en in de 'volheid van de tijden' als één geheel geopenbaard, wanneer Hij zelf '*alles in allen*' is geworden (1Cor.15: 28) . In Zacharia 14: 9 (SV) staat: '*De Here zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de Here één zijn en Zijn naam één*'. Onze Heer Jezus bad voor zijn volk tot de Vader: '*..... Opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn, Ik in hen en Gij in mij, dat Zij volmaakt zijn tot één*' (dus een volmaakte éénheid zouden vormen) (Joh.17: 22,23).

Onze Heer wil dus, dat ook wij volmaakt rechtvaardig zijn, volmaakt heilig, volmaakt barmhartig, zoals de hemelse Vader volmaakt is (Matth.5: 48). Onze woorden moeten 'woorden Gods' zijn en ons handelen moet afgestemd zijn op de werken van Jezus.

God is pas ten volle één, wanneer de grote strijd om de mens voorbij is en deze ook één geworden is!

Dan zullen namelijk de **Vader** als de Schepper, Zijn **Woord** als de Verlosser en de met de heilige Geest vervulde **mensheid** één zijn van gedachten, één in spreken en één in handelen. Dit is de ware '**drie-eenheid**' die niet te benaderen is met de rekenkundige vergelijking: drie = één plus één plus één, want haar delen staan niet los van elkaar. De Vader en de Zoon zijn niet twee, maar één, want het Woord van de Vader heeft gestalte gekregen in de volledige Zoon, dat is onze Heer Jezus als Hoofd met Zijn totale lichaam van zonen als één '*lichaam van God*'. Ook de heilige Geest, welke uitgaat van de Vader en de Zoon en voor hen woning maakt in de mens, staat niet op zichzelf.

Het begrip 'Zoonschap' is het kenmerk van de 'periode van de Christus', welke loopt vanaf de opstanding van onze Heer tot en met de openbaring van Zijn totale lichaam als één van de tussenfasen in het genoemde 'plan van God'.

De goddelijke éénheid kunnen we vergelijken met de geestelijke twee-éénheid, die er is in de met Gods Geest gedoopte mens, een christen dus. In deze mens functioneren twee geesten: de menselijke geest en de ontvangen Geest van God, evenals dit het geval is in Jezus (de) Christus. Van deze twee geesten heeft de heilige Geest de leiding. Zij getuigen samen, want Paulus schreef: '*die Geest getuigt met onze geest, dat we kinderen van God zijn*' (Rom.8: 16). Zo ook strijdt onze geest tegen de boze geesten met/door de kracht van de heilige Geest. Door onze geest spreken we ook in tongen, samen met de heilige Geest. '*Want indien ik bid in een tong, bidt mijn geest*' (1Cor.14: 4), terwijl we in Hand.2: 4 lezen: '*Zij begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken*'.

Wie is evenwel in staat in eigen leven deze twee geesten te onderkennen? Wanneer ze in volle harmonie functioneren, is één plus één wel degelijk één en geen twee. Wanneer de heilige Geest ons verstand inspireert, spreken wij zélf de *woorden* Gods en wanneer de heilige Geest ons leidt en bekrachtigt, doen wij zélf de *daden* Gods. Het onderscheid tussen deze geesten weten we alleen door het geloof in het Woord van God.

Andere teksten, welke hierin mee bepalend zijn, zijn:

- 2Cor.3: 17: *'De Here nu is de Geest'* en

- 1Cor.12: 3: *'Jezus is Heer'*

- 1Joh.2: 23: *'Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader'*.

Een ongeestelijk mens zal nooit begrijpen of aanvaarden, wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is (1Cor.2: 14).

Het bijbelse beeld van de tempel Gods wijst er duidelijk op, dat vele delen samen één geheel zijn. Het zijn *'levende stenen'*, waarin de Geest van God woont. Samen met de *'hoeksteen'*, Jezus Christus, wast deze tempel op tot één schoon geheel. Uiteindelijk zal het nieuwe Jeruzalem één tempelstad zijn als aanduiding van de grootse éénheid en van de onlosmakelijke samenhang van de ganse volheid der godheid met de mens.

.

ENKELE TEKSTEN

Sommige teksten in de bijbel worden aangehaald om daarmee te bewijzen, dat Jezus al vóór zijn verwekking bij Maria al in de hemel aanwezig was (pre-existentie-gedachte). Ik noem enkele teksten en voorzie deze van een verantwoorde commentaar:

- *'En niemand is opgevaren naar de hemel dan die uit de hemel neder gekomen is, namelijk de Zoon des mensen, die in de hemel is'* (Joh.3: 13 SV).

'Wat dan, indien gij dan de Zoon des mensen daarheen zaagt opvaren, waar Hij tevoren was?' (Joh.6: 62).

Toen Jezus deze woorden sprak, was Hij de enige mens op aarde, die gedoopt was in de heilige Geest en die zijn burgerschap en wandel, strijd en overwinning in de onzienlijke wereld had. Het *Woord van God* was uit de hemel 'neergedaald' en was in de schoot van Maria tot 'vlees en bloed' geworden, aan dat van alle mensen gelijk. Jezus had als kind zijn 'thuis' op aarde, was gehoorzaam aan zijn ouders en *'groeide op en werd krachtig en werd vervuld met wijsheid en de genade Gods was op hem'*. Maar al op heel jonge leeftijd was hij *' bezig met de dingen van zijn Vader in de hemel'* en ook zijn ouders begrepen dit niet. En hij nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.

Toen hij via echter via het kind zijn volwassen geworden was, verbond zich de Geest van God met hem en werd Hij naar Gods bedoeling tot Christus en geplaatst in de hemel. Hij was dus onder de mensen de eerste hemelburger geworden (Luk.2: 40-52). Tijdens Zijn leven op aarde verkeerde Hij voortdurend met Zijn Vader, van Wie het Woord was uitgegaan.

- *'Eer Abraham was, ben Ik'* (Joh.8: 58).

In het gesprek met de Joden hadden deze de vraag gesteld: *'Gij zijt toch niet meer dan onze vader Abraham?'* In zijn antwoord bepaalde de Heer zich tot het eeuwig voornemen van God. Om wie ging het bij de schepping?

We zouden bv de vraag kunnen stellen: wie was er eerder, de mens of de koe? In de natuurlijke wereld was het rund er eerder dan de mens, omdat het ten behoeve van (vóór) de mens werd geschapen. In de raad van God was evenwel de mens er eerder dan de koe! Haar schepping was ondergeschikt aan die van de mens. Dit geldt in feite voor de hele zienlijke en onzienlijke schepping, die ten behoeve van het voortbrengen van de mens Gods is gegeneerd.

Abraham was een rechtvaardig mens, maar niet gedoopt met de heilige Geest. Dus geen geestelijk mens, die zich beweegt in de hemelse gewesten.

Daarom was Jezus in het plan van God er eerder dan Abraham. Onze Heer sprak dat niemand vóór Hem was opgevaren naar de hemel. Aan niemand vóór Hem was dus een plaats gegeven in de hemelse gewesten (Ef.2: 6). Zelfs de 'grootste' uit een vrouw geboren mens onder de oude bedeling (Johannes de Doper) was volgens de Heer Jezus kleiner dan de 'minste in het Koninkrijk der hemelen' (Matth.11: 11).

Jezus opende het Koninkrijk van God voor de mens. Hij was de eerste geestelijke mens, met wie God gemeenschap had door de heilige Geest. Vóór zijn val was de eerste Adam de onvolgroeide mens Gods, maar de laatste Adam was de volgroeide mens Gods, welke de Schepper van oorsprong bedoelde. **We kunnen Adam vergelijken met de rups, terwijl dan Jezus de vlinder is, die uit de rups tevoorschijn komt.** In de scheppingsgedachte was de vlinder er eerder dan de rups, maar de rups is nodig om de vlinder te doen ontstaan. De Schepper ziet de dingen die er niet zijn, alsof ze waren. Jezus was de eerste mens, die overeenkwam met de bedoeling van God.

Hij was het beeld en de gelijkenis van God, de afstraling van Diens heerlijkheid en de afdruk van Diens wezen (Hebr.1: 3).

Abraham had het beloofde, de heilige Geest, niet verkregen, want ook van hem moest gezegd worden, dat hij de volmaaktheid niet bereikt had. Zonder ons zal hij deze niet verkrijgen (Hebr.11: 40). In dit verband zijn ook de raadselachtige woorden van Jezus te verstaan:

'Vele eersten zullen de laatsten zijn en vele laatsten de eersten.'

Abraham was groot vanwege de beloften, die hij bezat. Het ging immers niet om hem, maar om zijn **Zaad**, dat wil zeggen **de Christus** (Gal.3: 16,18). Zo moest ook Johannes de Doper getuigen: *'Na mij komt een man die vóór mij geweest is, want Hij was eer dan ik'* (Joh.1: 30).

Ja, zelfs de minste in het Koninkrijk Gods is méérder en dus éérder dan Johannes!

- 'En nu, verheerlijk Gij mij Vader bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was' (Joh.17: 5).

Hier wijst Jezus opnieuw op het eeuwig voornemen van God om zich een woning te scheppen in de mens, met wie Zijn Geest verbonden was. De Heer wist dat Hij aan alle voorwaarden hiertoe voldeed. Hij was immers de volmaakt geestelijke mens, die de Vader zich had voorgesteld. Hij had dus recht op de plaats in de troon van de Vader. Toen Hij deze woorden sprak, had Hij de wereld en haar overste, wat Zijn eigen leven betrof, overwonnen en Zijn opdracht hier op aarde vervuld (Joh.16: 33).

Wanneer Jezus toen opgestegen zou zijn, zou God evenwel slechts één partner hebben gekregen. Maar Zijn plan was om vele zonen tot heerlijkheid te

leiden. Daarom moest onze Heer zich nog met een andere gedachte van de Vader identificeren, namelijk met die van

'het Lam, dat geslacht is sedert de grondlegging van de wereld' (Op.13: 8).

Hierbij moet opgemerkt worden, dat dit Lam zich toen alleen in het *plán* van God bevond, in de *Logos*. Het werd pas werkelijk 'geslacht' toen Jezus op het kruis van Golgotha stierf.

- *'Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn....., alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem; Hij is het Hoofd van het lichaam, de gemeente'* (Col.1: 15-18).

De Zoon was als Woord Gods de incarnatie of vleeswording van de onzichtbare gedachten van God. Hij was de *'éérstgeborene van de ganse schepping'*, omdat pas in Hem de Vader Zijn eigenlijke doel had bereikt, namelijk een partner en een woning voor zich te formeren. In de Zoon creëerde de Vader het begin van de nieuwe mensheid, met wie Hij gemeenschap zou hebben en door welke Hij hemel en aarde zou vernieuwen. Daarom schreef Johannes, dat Jezus het *begin* (het beginsel, het principe of het origineel) van de schepping Gods was (Op.3: 14).

De begrippen 'zoon' en 'zoonschap' hebben betrekken op de mens. Wij zijn als gelovigen, vervuld met de heilige *Geest*, vernieuwd naar dit Zoonsbeeld, want het heeft de *'ganse volheid'* behaagd niet alleen in Jezus woning te maken, maar ook wij hebben in Hem deze volheid verkregen, dus ook deel gekregen aan de goddelijke natuur. *'In Hem zijn alle dingen geschapen'*.

Dat wil zeggen: *'in Hem is de ganse schepping voltooid en bereikt zij haar volmaaktheid'*. Alle dingen zijn ook *'dóór Hem en tót Hem geschapen'* (Col.1: 16).

Daarmee wordt bedoeld, dat door de Zoon heen de schepping volkomen wordt en wordt voorbereid voor het doel van de eeuwige Schepper. Door het bloed van het Lam heeft God vrede gemaakt en alle dingen weer met Zich verzoend, dus herschapen, hetzij wat op aarde, hetzij wat in de hemel is (vs 20). Jesaja schreef het zo: 'Het voornemen des Heren zal door zijn hand voortgang hebben' (53: 10).

Dit heeft dus een andere betekenis dan wanneer Johannes schrijft: *'Alle dingen zijn dóór het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is'* (Joh.1: 3).

Wanneer door de Zoon ook de zonen Gods tot heerlijkheid zijn gebracht en deze de schepping hebben hernieuwd, zal ook blijken dat *'alles tót Hem geschapen is'*, dus beantwoordt aan de bedoeling van de Schepper.

Alleen een volmáákte mensheid kan functioneren naar het doelplan van onze God, dus in een volmáákte, nieuwe hemel en op een volmáákte, nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont. In het voornemen van God is immers de Zoon vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan te danken aan Hem. Als er sprake is van de Zoon, dan geldt dit ook de zonen Gods als Zijn gemeente. Zij vormen immers Zijn lichaam, waarvan Hij het Hoofd is.

- 'Die in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigt heeft en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen en de mensen gelijk geworden is' (Fil.2: 6,7).

Hoewel Jezus op aarde in een vernederd lichaam verbleef, existeerde Hij toch in de *'gestalte Gods'*, d.w.z. Hij beantwoordde volkomen aan de scheppingsgedachte aangaande de volmaakte mens. Dit werd uitgedrukt in de woorden:

'Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis', dus *'Gode gelijk'* (Gen.1: 26).

Jezus wist, dat God in Hem woonde, want Hij sprak van *'de tempel van Zijn lichaam'* (Joh.2: 21). De Heer eigende zich dus niet iets toe, waarop Hij geen recht zou hebben, toen Hij *'God Zijn eigen Vader noemde en zich dus met God gelijk stelde'* (Joh.5: 18). Maar wie de Heer zag, aanschouwde een natuurlijk en sterfelijk man, die onder de mensen rondging als een dienstknecht. Al de uiterlijk glans en heerlijkheid waarop Hij recht had, was door Hem afgelegd. Hij had zich daarvan *'ontledigd'*. Paulus schreef, dat God Zijn Zoon gezonden had in *'een vlees, aan dat der zonde gelijk'*, in een lichaam dat alle mensen vanaf Adam in dienst van de Zonde(macht) hadden gesteld (Rom.3: 23). In dit *'vlees'* had alleen Jezus de gerechtigheid en de waarheid gediend. Dit had Zijn gestalte glans en heerlijkheid moeten geven, maar dit werd alleen door het geestelijk oog gezien. Johannes schreef over het vleesgeworden Woord:

'Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid' (Joh.1: 14). De ongeestelijke (godsdienstige) mens herkende Hem niet.

Door Zijn verhoging echter werd de vernedering en beperking van Zijn aardse lichaam opgeheven. In Zijn geestelijk lichaam bereikte het Woord uiteindelijk zijn bestemming en de heerlijkheid, welke de Vader de volmaakte mens had toegedacht *'eer de wereld was'*.

Toen Johannes op Patmos de Heer in dit verheerlijkte lichaam zag, viel hij als dood voor Zijn voeten, overweldigd door de bovenaardse glorie van zijn Meester (Op.1: 17).

* *

HET WOORD EN DE ZONEN GODS

Jezus werd in de schoot van Maria verwekt door het zaad Gods, dat is Zijn woord. Ook wij zijn door dit Woord verwekt, maar dan in de gééstelijke wereld. Dat was onze wedergeboorte, want er staat in Jak.1: 18: *'Naar Zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het Woord der waarheid om in zekere zin ééerstelingen te zijn onder Zijn schepselen'*.

Ook wij hebben de heilige Geest ontvangen en zo heeft God ook in ons woning gemaakt. Onze lichamen zijn daardoor ook een tempel van God geworden. *'Deze tempel en dat zijt gij, is heilig'* (1Cor.3: 16,17). In ons lichaam wonen zowel de heilige Geest als onze menselijke geest. Zo heeft de Vader ook in ons zich *'een lichaam toebereid'*, evenals in de profetie van Jezus gesproken wordt (Sept. Ps 40: 7; Hebr. 10: 5).

Betekent dit dat God bij het sterven van ons lichaam Zijn tempel weer verliest? Neen, want achter de *'voorhang'* van ons vlees (vgl Hebr.10: 20) vormt zich het geestelijk lichaam voor ónze innerlijke mens (ziel en geest) en de Geest van God. Wij bezitten als gelovigen *'een gebouw van God in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis'* (2Cor.5: 1,2).

De grootte en de statuur van deze woning hangen af van onze 'goede werken'. Deze *'rechtvaardige daden der heiligen'* vormen namelijk de *'fijne linnen'* behuizing en het *'kleed der gerechtigheid'* van onze innerlijke mens (Op.19: 8). **Dit geestelijk huis van alle gelovige mensen samen is de ware en eeuwige tempel van God.** Hij woont immers niet eeuwig in ons tijdelijk en stóffelijk omhulsel, waarmee we op aarde omkleed zijn, maar wel in ons gééstelijk lichaam als ons ééuwig huis.

Wanneer dit tijdens ons aardse leven al geheel tot voltooiing komt en tot volmaaktheid, zal ons aardse lichaam niet hoeven te sterven, maar in een *'punt des tijds'* veranderd kunnen worden. Het vergankelijk lichaam zal dan niet ontbonden worden, maar ons stoffelijk huis zal dan verzwolgen worden in onze geestelijke woning (1Cor.15: 51 ev). Het zal veranderd worden op dezelfde wijze als het dode, maar niet ontbonden lichaam van onze Heer in het graf. Dit geestelijk lichaam heeft bij de opstanding de kracht om zich ook in de zichtbare en stoffelijke wereld te manifesteren of te verschijnen, evenals de Heer dit deed.

In de bedeling van onze tijd zal het Woord Gods in etappes overwinnen, want het is *'levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard'* (Hebr.4: 12). Het oordeel en dus ook de overwinning beginnen bij het *'huis Gods'*, want dit zal volledig gescheiden worden van de invloed van de machten der duisternis. In de geopende hemel verschijnt een *'wit paard'* (beeld van de heilige Geest) en die daarop zit, wordt genoemd *'Getrouw en Waarachtig en Hij velt*

vonnis en voert oorlog in gerechtigheid.....' . Zijn naam is genoemd: het Woord Gods (de Logos!).

De *'heerscharen, die in de hemel zijn* (de gemeente van Jezus Christus) volgen Hem op eveneens *'witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen'*. Dit is het geestelijk lichaam van hen, die deel hadden aan de *'eerste opstanding'* (Op.19: 11-16). Hoe noodzakelijk is het voor ons om waakzaam te zijn, opdat we op die grote dag of openbaring van onze Heer niet *'naakt en dakloos'* bevonden worden (naar Op.16: 15).

* *

DE TEMPEL GODS

Wij leven in de fase van voorbereiding in het proces van de vorming van de *'tempel Gods'*, de bevrijding van de claim van boze machten, het herstel van opgelopen beschadigingen naar de innerlijke mens, de reiniging van de besmetting door de vele 'zorgvuldigheden van deze wereld', maar ook de vervulling met de Geest der belofte.

Zo verrijst in etappes de *'tempel Gods'*, maar 'ieder in zijn rangorde:

- de Christus als Eersteling,
- vervolgens die van Christus zijn bij Zijn komst:
 - eerst de reeds ontslapenen,
 - daarna de nog overgeblevenen op aarde.
- vervolgens degenen, die in de periode van het vrederijk tot bevrijding en vervulling met de heilige Geest komen.
- tenslotte de rechtvaardigen (schapen), die op de nieuwe aarde nog in zullen gaan in de tempelstad, het Nieuwe Jeruzalem.

Aan het einde van het herstel draagt dan onze Heer Zijn koningschap over aan de Vader

en is de herstellende taak van het Woord Gods beëindigd. Dit Woord is éénmaal uitgegaan uit de mond van de Schepper:

..... zoals de regen en de sneeuw neerdaalt van de hemel en daarheen niet wederkeert, maar doorvochtigt eerst de aarde, maakt haar vruchtbaar en doet haar uitspruiten en geeft zaad aan de zaaier en brood aan de eter. Zo zal het Woord van God ook zijn en niet ledig tot Hem terugkeren, maar het zal doen wat Hem behaagt en volbrengen, waartoe Hij het zendt
(naar Jes.55: 10,11).

Dit Woord is *'vles'* geworden in onze Heiland Jezus de Christus en het zal in Hem tot de Vader terugkeren, vol heerlijke vrucht en een volmaakt functionerende schepping naar de oorspronkelijke bedoeling van de grote Schepper. De Zoon (de ware Mens!) onderwerpt zich dan weer aan de Vader, die Hem alles onderworpen had, opdat God zal zijn *'alles in allen'* (1Cor.15: 28).

Tot aan de tijd van het einde inspireert de Geest van Jezus Christus Zijn volk. De heilige Geest neemt het uit het Zijne, anders gezegd: uit de gedachten van het reddende en verlossende Woord van God. Eertijds konden de discipelen van Jezus dit nog niet begrijpen, omdat de Geest nog niet was uitgestort. Sinds deze Geest der waarheid de inspirator is van het volk van God, verkondigt Hij de weg tot de volle waarheid. Hij spreekt niet uit zichzelf, maar al wat Hij hoort

vanuit de Vader en de Zoon, openbaart Hij aan de 'zonen Gods' en verkondigt hen de toekomstige dingen. Wat van de Vader is, is van de Zoon (lees Joh.16: 12-15).

* *

HOOP VOOR DE TOEKOMST

Wanneer de herschepping voltooid is, zullen onze gedachten door geheel nieuwe dingen in beslag worden genomen. God is immers Geest en deze veroudert niet, maar blijft altijd creatief en vol veelkleurige fantasie. Hij gaat door met Zijn eeuwig voornemen en het meedelen van zijn gedachten. Hij denkt, vormt en scheidt dan alleen tezamen met en door middel van Zijn lichaam, de gehele verlore, vernieuwde en verheerlijkte mensheid, welke de gestalte van God is geworden, zoals Hij deze van oorsprong af heeft bedoeld. Wat zij bedenkt en doet, vloeit voort uit dit eeuwig voornemen van God.

Daarom zijn wij nu als zonen Gods volkomen gericht op het herstel en de vernieuwing van de gehele schepping. Wanneer deze 'herscheping' voltooid is, zullen onze gedachten door geheel nieuwe dingen in beslag worden genomen. God immers is geest en deze veroudert niet, maar blijft altijd creatief en vol veelkleurige fantasie. Hij gaat door met plannen maken en Zijn gedachten mee te delen aan de mens. Hij denkt, vormt en scheidt alleen samen met en door middel van Zijn 'lichaam', de verlore en verheerlijkte mensheid. Dit is dan de *'gestalte Gods'* en wat zij bedenkt en doet, vloeit voort uit het eeuwig voornemen van de Schepper.

Daarom blijven eeuwig bestaan het geloof en de hoop, want er zullen altijd weer nieuwe en verheerlijkte dingen te verwachten zijn, geïnspireerd door de heilige Geest van God. Zonder geloof en zonder hoop zal de mens nooit zijn, want dan zou het leven ophouden (1Cor.13: 13).

Gods werkruijnte is onmetelijk en de mens zal alle eeuwigheden nodig hebben om Zijn plannen in zich op te nemen en ze uit te voeren.

Te 'dien dage' zal de Here één zijn en Zijn naam zal één zijn: Vader (= Schepper), Geest en Woord, zich manifesterend in en door de nieuwe mensheid. *'God alles in allen'* (1Cor.15: 28).

H. Hoefnagel.

* *

